

רבי"ט אלבז אברהם
2140788
בן סולטנה ומימון
נולד כ"ה בכסלו תשי"א (4.12.1950)
התגייס לצה"ל אוגוסט 1971
שרת בגדוד "גדעון" (13)
נפל י"א תשרי תשל"ד (7.10.1973)
על מוצב החרמון במלחמת יו"הכ.

אלבי, אברהם

אברהם, בן סולטנה ומימון, נולד ביום כ"ה בכסלו תשי"א (4.12.1950) בפ"ז
שבארקו. ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1955. הוא למד בבית הספר היסודי
"דבניה" בבאר-שבע ואחר כך המשיך את לימודיו עוד שנתיים בבית הספר
התיכון האזורי במשאר - הנגב. אחר כך השלים בעבודתו במסגר. אברהם
היה גאון נכון וערני. הוא היה גורם ספורט והקדיש את רוב זמנו הפנוי למשחק
הכדורגל. הוא היה פעיל בגדנ"ע, במסגרת לימודיו בבית הספר במשאר הנגב.
אברהם היה חברו ונח אהב אצור אפולו, הוא ידע ימים קשים
בלידגו, ובכוח רצונו השכיל להתגבר על הקשיים, כשהגויק אינו משפטיגיו.
והאמונה בעמיד טוב יותר אינה משה מליבו. הוא היה בן נאמן ומסור אהריו ונהג
אסיע בידים ככל אשר היה אל-ידו.

אברהם גויס אצה"ל בראשית אפריל 1971 והוצב אליו הרגלים, לאחר סיום
הטירונות ולאחר שהשלים בקורס-גבולות, הוסמך כמבין. אחר שהשלים בקורס
טביגים, התמנה לטבר באגד מגדודי גטיב "גולני". הוא היה גייל מסור ואגרואי
וביצע את המוטל עליו לא דופי. במופשתיו, גם הקצרות ביותר, נהג אצור
אביו הגונוני בעבודתו ולקח עליו את נטל העבודה הקשה. בימים שופני הממת
והכ"פ היה אברהם בביתו, במופשה שהגלה בראש-השנה. הוא הוצעק אידיה
יומיים לפני שפריצה הממתה. אברהם השתתף בקרבות הכאימה נגד הסורים
ברמת- הגולן ויום י"א בגשרי גש"ד (7.10.1973), נפגע בהתקפת האויב על
מוצב הגרמון. גמילה לא נמצאה גופתו והוא הוכרז כנעדר. כעבור זמן לא רב
אתרה גופתו וזוהתה, והוא הובא למחנה עולמים בית העולמות בבאר-שבע. לאחר
נופלו הועלה ארבעת רב-טוראי.

הריו גרמו אצרכו ספר גורה חבריו אידיה הוציאו לאור גוברת אצכר גלוי
האידיה ובה דברים על דמותו

"הי זכרו ברך"

מלחמת יום הכיפורים

היערכות כוחותינו ברמת הגולן (6 באוקטובר 1973)

לוחמי גדוד "גדעון" לא עמדו לבדם במערכה בגזירה הצפונית של רמת הגולן בצהרי שבת ה-6 באוקטובר 1973, משפרצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים. לצידם ב"קו הראשון" בקו המוצבים היו הטנקיסטים של גדוד "סער" של חטיבת השריון "ברק" מפורים וצמודים - מחלקת טנקים ליד כל מוצב. מאחוריהם, ב"קו השני" של הגזירה הצפונית היו מרוכזים שאר לוחמי החטיבה בריכוזים גדודיים ביער מסעדה, ולא הרחק מהם באזור פתחת קונייטרה (חרמונית-נפח) חנו בריכוזים גדודיים לוחמי חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"מ אביגדור ("יאנוש") בן גל. בדרך כלל (החל משנת 1972) היתה רמת הגולן באחריותה של מפקדת מרחב הגולן (חטמ"ר "גולן"); במוצבי "הקו הסגול" החזיקו כוחות של גדודי חי"ר מילואים, ורק בגלל המתרחשות הרבה, ריכוזי הכוחות של הצבא הסורי ומצב הכוננות הגבוהה, הוחלפו גדודי חי"ר מילואים אלו בספטמבר 1973 בגדודי חי"ר סדירים: גדוד "גדעון" של חטיבת גולני בגזירה הצפונית, וגדוד נח"ל מוצנח במוצבי הגזירה הדרומית. יחד עם נפרסו בהתאמה גדוד הטנקים "סער" בגזירה הצפונית, וגדוד הטנקים "סופה" בגזירה הדרומית. מפקדת חטיבת "ברק", וכמוה גם מפקדות החטמ"ר ומפקדת האוגדה היו במחנות נפח.

שלב הבלימה בגזירה הצפונית

(7-6 באוקטובר 1973)

אלוף פיקוד הצפון, יצחק חופי, העריך, כי "המאמץ העיקרי" הסורי יהיה בגזרת פתחת קונייטרה, ועל כן השאיר את חטיבה 7 עם 105 טנקים מדגם צנטוריון כעתודה פיקודית בשלושה ריכוזים גדודיים סביב נפח. בגזירה הצפונית, עליה הגנו גדוד לוחמי "גדעון", היו 137 טנקים (105 של חטיבה 7 ו-32 מחטיבת ברק), ואילו בגזירה הדרומית עליה הגנו לוחמי גדוד הנח"ל המוצנח, היה גדוד טנקים מעורב מפלוגות הטנקים של "סער" ו"סופה" של חטיבת ברק, ולו 40 טנקים בלבד. ההתקפה הסורית במלחמת יום-הכיפורים החלה בסמוך לשעה 14:00 בהפגזה ארטילרית כבדה על כל המוצבים ובתקיפת מטוסים על מפקדות עורפיות וזמחות עורפיים. לאחר ריכוך אווירי וארטילרי ותחת חיפוי ארטילרי צמוד נעו צוות הקרב של דיוויזיות החי"ר לעבר תעלת הנ"ט החפורה לאורך "הקו הסגול" במטרה לכבוש את קו המוצבים ולהגיע בתוך שעות ספורות לכביש האורך מסעדה-קונטרה-רפיד. בגזירה הצפונית נכשלו הסורים במשימתם. כוחותיהם חדרו אמנם מצפון לחרמונית ולבוקעתא, אך הם לא הצליחו לבסס מאחז כלשהו. הישגם היחיד עם פתיחת המלחמה היה כיבוש מוצב החרמון הישראלי.

נפילת מוצב החרמון (שבת, 6 באוקטובר 1973)

מוצב כתף החרמון היה הגדול במוצבי צה"ל בחזית הצפון. בגלל חשיבותו האסטרטגית, גובהו ומיקומו היו בו מתקני התרעה, תצפית ובקרה מתוחכמים של חילות האוויר והקשר. הוא נבנה בשלושה מפלסים, הראשון שבהם תת קרקעי ועליהם שכבת פיצוץ (שכפ"ץ) בנויה מרשתות ברזל ממולאות אבנים (גביונים). ביום הכיפורים תשל"ד, 6 באוקטובר 1973, היו במוצב 60 חיילים. 14 מהם לוחמים, מפקד המוצב ו-13 חיילים מגרוד גדעון של חטיבת גולני, ו-46 חיילים מחילות הקשר, האוויר והמודיעין. 6 מהם היו בתצפית מחוץ למוצב.

לוחמי מוצב החרמון הישראלי היו הראשונים, אשר שילמו את מחיר ההפתעה האסטרטגית והטקטית של מלחמת יום כיפור. לאחר הפגזה כבדה נחתו בסמוך למוצב בארבעה מסוקים שתי פלוגות חיילי קומנדו סורים, שחסמו באש חזקה את כל דרכי הגישה אל המוצב, בשעה ששתי פלוגות נוספות של צנחנים וחי"ר תקפו רגלית מכיוון מוצבי החרמון הסורים. כבר בשלב הלחימה הראשון בשעה 15:40 חדרו הסורים לתוך המוצב.

בתוך דקות ספורות לאחר הדירת הסורים לתוך המוצב, התפצלו והתפורו החיילים הישראליים במקומות שונים במוצב הענק וניסו להגן על עצמם בתוך המנהרות, המעברים והפתחים. למעשה התפצלו 54 החיילים, שהיו בתוך המוצב, לשתי קבוצות גדולות: הכוח, שהיה עם המפקד, מנהיג איש. בכוח השני היו 27 חיילים.

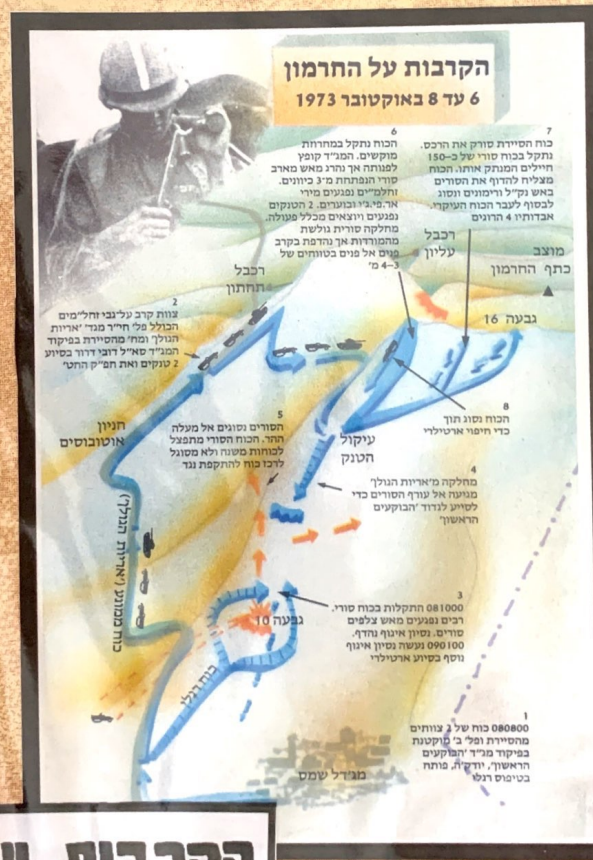
10 חיילים נוספים מצאו מחבוא ומסתור בחוליות, בוגרות וכבודדים במקומות שונים במוצב. כבר בשעות אחה"צ, בשבת ה-6 באוקטובר 1973, ניסו לוחמי גולני, שיצאו ב-3 נגמ"שים ממוצב הר דוב, לסייע לנצורים במוצב החרמון, אלא שכוח החילוץ עלה על מארב סורי, נפגע ונסוג. נסיון נוסף, שני, לחבור עם המוצב בוצע בליל ה-7 באוקטובר ע"י שתי פלוגות מחטיבת גולני רכובות על זחל"מים. הכח הגיע לנווה-אטי"ב ונערך להמשך הפעולה. אלא שפעולת-החילוץ בוטלה ע"י אלוף פיקוד הצפון בהעדר מידע מודיעיני עדכני על מצב חיילי מוצב החרמון ועל היקף הכוחות הסוריים שמסביבו. בינתיים תגברו הסורים את כוחם בגזרת החרמון במאות צנחנים וחיילי חי"ר, שנערכו במקומות החולשים על דרכי הגישה בין הסלעים.

חיילים סורים כיתרו לחלוטין את מוצב החרמון, והתבערו בעמדות מאולתרות הפוזרות בכל העמדות ונקודות המפתח החשובות בגזרת החרמון: "גבעה 17", "גבעה 16", "רכבל עליון", "המוצוק", "עיקול הטנק", "גבעה 24", "רכבל תחתון" ו"גבעה 10" (החולשת על מגידל-שמש).

הכוח שהיה עם מפקד המוצב, 17 חיילים אשר חלקם שייך ללוחמי גרוד גדעון, הצליח לחמוק בלילה (ליל 7-6 באוקטובר) מן המוצב, אך סמוך ל"רכבל עליון", כמאה מטרים מן המוצב, עלה ונתקל במארב סורי. חמישה מאנשיו נהרגו, שניים נשבו, אך עשרה אחרים ניתקו נגע, נסוגו, ניווטו כל אותו לילה, והצליחו לבסוף להגיע בשלום לקווי צה"ל. הכוח השני שכלל, כאמור, 27 חיילים ניסה פעמים להגיע ממחבואו, אך בכל פעם התגלה וספג אבידות. ארבעה מאנשיו נהרגו, והשאר נכנעו. שאר החיילים, שנותרו במוצב במקומות שונים ומוסתרים, הסגירו עצמם בלית-ברירה ונפלו בשבי, בימים שלאחר מכן. סך-הכל נהרגו 13 חיילים. 31 נפלו בשבי. בבוקר ה-8 באוקטובר ניתן אישור לתקוף את מוצב החרמון לאחר שהיו ידיעות, כי יש בו עדיין חיילים נצורים.

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)

בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הבטחון והרמטכ"ל לא קיבלו את הערכת אמ"ן והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפקוד הבכיר. חטיבת גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א, בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב- 25 שנות קיומה (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד סוכות תשל"ד (10.10.73) והסמח"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

הקרבות על החרמון

נפלו במזעב החרמון

אורי אני
אחילא יצחק
אלבו אנדרס
אליעזר (סיליס) תמיר
ביטון דוד
בן-גרא אהוד
בראשי יגאל
ברמי ברנרד
דילברמן שלום
חכם חיים
חפר אן
טל אמיר
יעקב טוביה
לחיה מורדכי
לוי עוזי
לינצנברג אלון
סרויה משה
פונק הגי
פוימה שמעון
קלינוט שלמה
שמילי דניאל
שלום יצחק
שניאור אפרים

תדריך לפני הקרב

העליה למוצב החרמון

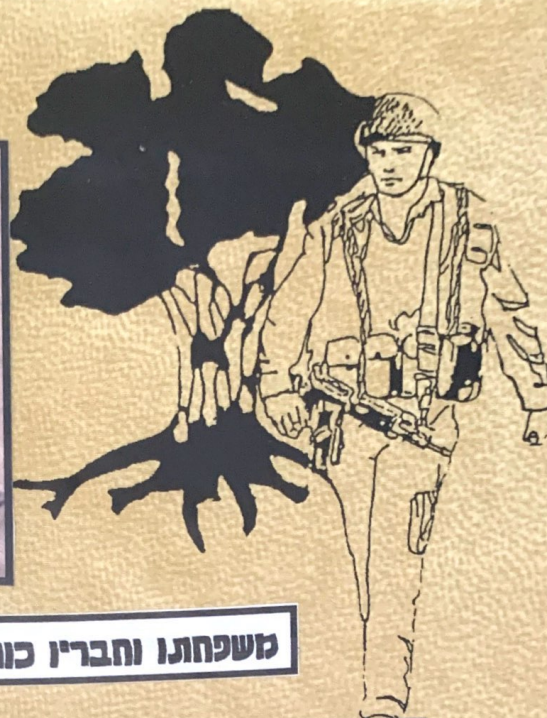
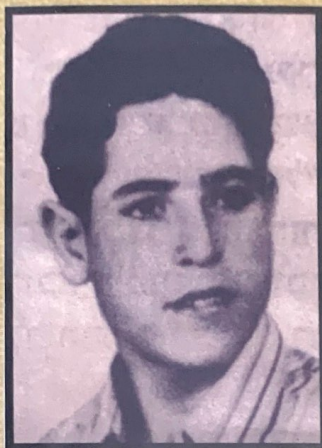
מוצב החרמון

הורדת פצועים

משפחתו וחבריו כותבים...

מפי' בן חן חכמו דבית ודצכא:

אכרהם אהב ספורט בעיקר כגור-רץ. הוא שיחק כנבחרת הגבוה בעכו. דרקוב הייתה אהבתו השנייה. הוא כשהיה שמח לא היה עושה חשבון ולא פעם אחת הייט עונבים מסיבה כשאכרהם היה נשען על מרפקט כהרף הכיתה.

אני עצמי שרתתי בגדוד בפלוגה ב' - ובתקופת שרותי בגדוד היה הקשר בינינו הדוק. תמיד שמרנו על קשר והייט מספרים אחד לשני את המתרחש.

זכורה לי פגישה מקרית בינינו לאחר ששר מקורס מ"כים חזר לגדוד ואני לא ידעתי על כך. בוקר אחד רחצתי פניי התלחחתי כשפתאום הרגשתי שמישהו בוחץ אותי, התעצבנתי ורציתי להחזיר דמיון כמולדו הפנתי את ראשי ופתאום הכחתי בו.

הפגישה הייתה כה בדת' צפויה כיוון שלא ידעתי שחזר לגדוד. לא האמנתי שזה יהיה כך...

אכרעם ביה בחור טוב, רבן טוב. הוא שמש כח שאור
 התלכט כבית כל מלך שלו ב"תג מלך טוב. מזה הודתו
 על כאש טוב ואמן לביתו- הוא ביה ממוסע כחור ומלת
 ב"תג עבדו כמלך פאחרו. על צראות לאחז את רב
 ברתנזות הנכונ עם עלו שלא כשורה.
 ככואו בביתו לחופות ביה זכא לעבד על מנת צבד על
 במפחה. הוא ביה ממוסע כככא ומעלם לא רב משמעת
 ככור לי שכאר ב"ת בבית חוליס, וכקשת' מנט ש'ח'פני
 החת, ענ לי: אכא סזור את החת, אני כככא ובר כה תסכ
 זתר מהמכולת".
 אכרעם לא עלו לעזוז מכתכיס תמ' עלו לעזפן בביתו. כולס
 ח'כו לעחרו כבי צככאו לחופה, אולס הכשורה נככר את כל
 התלכנות וז'כרון רבן קורע את לבכע.

ראב- מ"מנו.

ביה שיש נקבול פקוד, כוננ גבוה. בשכר ככרית. ככרית חכספורס 6.10.73. האו
 הסנניס אלהל. כשהכל סוככ במהדית הככר וכח'ח' מ'ח'י נכר מ'ג'י השכונ.
 ג'רד ג'רעון כ'ול ח'ק מ'ע'ר הכלמה כ'ון הרש'ון של ר'ג ה'ל'ן. ומ'ד'תו הג'ק'טו מ'זכ
 הג'ר'ון כ'כ'ון כ'ר מ'זכ 110 כ'ד'ום. כ'עכ'ר מ'ל'ב הכלמה ל'ל'ב הג'ק'ס'ה כ'כ' הש'ר'ד מ'א'ג'י'ת
 כ'ל-ש'א'ם. ש'מ'ג'ר'ה מ'א'ל'ע'ג. ו'ה'ג'י'ק כ'ה'ם כ'ר ח'ן הק'ר'כ'ת
 מ'ש'ר' כ'ון ש'ה'תו כ'ון הג'ר'ש ס'כ' הש'ר'ד ה'ק'ג'ג א'ר'ט'ל'ר'ה מ'י'ד'י ח'ן כ'י'טו ו'ה'ר'ל' הג'ק'ס'ת מ'י'ד'
 ו'ש'ר'ון ס'ור'ת כ'שה'ל' מ'א'כ'ר כ'ול כ'ר כ'ר מ'ט'כ'י' א'מ'א'י'ן. הג'מ'ון'ת כ'כ'ע'ר'ת ו'ה'ס'פ'ור'ס ה'א'מ'י'ן- א'ן
 כ'ה'ם כ'ר'י' א'ע'ם ה'ר'ים ש'כ'ול'ים מ'כ'ר'ים ה'א'מ'י'ן. א'ל'ם א'ן ח'י'כ'ים א'ת'כ'י'ת א'ל מ'ע'ש'י כ'ל'ד'ת' א'ת'ך
 א'פ'י'ת' ד'ור'ת ר'כ'ס של מ'פ'ק'ר'ים א'מ'א'י'ן. ש'מ'א ע'ל'ן א'ה'א'ר'י. ו'ו כ'מ'ע'ט. א'ל ד'מ'ת'ם ו'פ'ו'ע'ל'ם של
 ת'נ'פ'ל'ים, ש'ה'כ'ש'י'ד'ו'ן א'ן א'ל מ'ש'ך ה'ד'ר'ך נ'ר'מ'ו...

למה נטשת אותי.
מדוע הלכת בלי לומר לי כי לא תשוב.
כמה קשה לי להיות כשכל הזמן רחשות אודי היכרותך.
מדוע לא הספיק ליהנות ולזכות להגשים את חלום.
עברו מאז הדשים ונראה לי כי זה היה רק אתמול.
פחדת אני לספור את הימים כיוון שרדעה אני לחיטאר עם זכרון האתמול.
אברהם היה אהבתי הראשונה. האם כך נגוד עלי סיגולו ממני את האהבה
הראשונה, את אור חיי?

אברהם שירת בחרמון, בחר הלבן, שהפך להיות שחור בפסגתו. דם רב נשפך וגם
דמו של חברי.
תמיד שאף להתחתן, זה היה רצוני
אבד לי חברי,
עד מתי אוכל לטאת זאת? עד מתי ימשיכו המלחמות?
די לנו באלמנות די לנו בהורים שכולים.
איך אוכל להמשיך ראות את הורק בשחרים.
האם בגללך לובשים הם זאת האם להאמין למראה עיני?
האם באמת לא תשוב?
אמרו לי: זה רק חלום!

אברהם היה אח שקט וטוב. תמיד נהג לבקרני ולעזור לי בעבודה. בזמנו
הפנני נהג לבוא אלי ולשחק עם הילדים. עם גיסתו התנהג כאילו הייתה
אחוזנו לכל דבר. התייעץ איתה תמיד ועזר לה. פעם שאל בהליעה: מתי
אקבל ממך מתנה? והיא ענתה: תקבל כשתתחרר אולם הוא לא זכה לכך.
בהתנה שלי הוא קנה לנו מתנה יקרה מאוד וכשטאלה אותו אשתני מה
אתה רוצה בתמורה הוא ענה: לא יותר ממה שנתתי לך.
לפני המלחמה נפגע קצת ברגלו ולכן חזר באיחור ליחידה. טרם שחזר הייתה
הרגשתו לא נוחה ולא רצה לחזור אולם אבא לחץ עלי שחזור באומרו: יש
לך תקופה קצרה חזור כדי ששירותך לא יארך.
אברהם חזר ביום המישי וביום שבת מצא את מותו. כולם ציפו ממנו לרבות
והכננו את חזרתו, אולם לפתע נקרע מאיתנו והמכה קשה.

טימאל.

ארכיון אברהם בן סולטנה וממנו. ערך הכרך הכספים תשי"א 4/12/1950.

אברהם התחיל בכאור-שבע. ימג בבית הספר היסודי "אשנה" בעיר, אולם לא סימו.
 לפני שנה צימוז היסודי החל צימוז בחברת עיר בקיבוץ "משמר הטב", ובקיבוץ שהיה
 כשתיים. חברתו זכיתה מאותה תקופה מספרת שאברהם היה בחור שאוהב צעקות שמה.
 תמג רצה להתבצע, והיה לו הרצון להצליח בכל דבר. אברהם היה משתתף בכל
 הפעולות החברתיות ותמיד זיהן את כל מרכז מוספה על כך מחנכתו:

הוא היה תמיד בענין שלאו התבצע ברמת צימוז. אולם בלד אצלו הרצון להצליח ובליט
 והיה מקדיש זמן רב לצימוז, ציפורט ועבארה. תקופה קצרה לפני שנה צימוזי נאלי
 צהפסיק צימוז והחל בצימוז מקצוע טרי זיסו. אברהם היה בחור שקט שליו ותמיד נראה
 שופע בטחון, אלו כשהיה משהו מציך לו דע צימוז על כך זכור זרעש על-ד' הסוככים
 אותו. אומרת על כך חברתו- על-זה- "תמג חיק אלו ומעלים לא דעתי אם הוא כועס הוא,
 כי פני מלאך הו' ד. מוסף על כך אכזו "תמג נראה שמה ומעלים לא נראה עכ"כ". אכן
 הוא דע ציור הרגשת שליו ובטחון על כל הסוככים אותו. תמג היה אומר- "אלו אברהם
 לא חסר לו דבר במדינת 'שראל'. אברהם היה קשור במשפחתו קשר אמילי, הוא כינה את
 הריו והשתדל לעזור דהם כמילי. יולתו בעצם התנהלותו הוא שימש באמה. היה צ"תן
 בכרכים שפרשו ממנו, והשתדל לעשותם כדרכ הטובה ביותר. כלל נאע עם חבריו השתדל
 לא צפולו דבר, וצפוק עלו. כאשר היה נאע צחופשה והמזכב בבית היה קשה, היה נאע
 צהריו ואח"כ צעמו. על התנהלות זו מספרים חבריו בשכונה: "אברהם היה חברותי ביותר,
 התנה על כלים בצורה שווה ודע דהעריך דירות תחכיבו היה הספורט. הוא התענין במיוחד
 בכדורעל אלו שיחק בעצמו, לפני זיסו בצבא ובחופשות היה עוסק בהשערות דלבי עצמון
 קבוצה זו או אחרת.

אברהם היה בחור שדע צימוז ודהדדיה את חבריו, תמג היה מוקף בחברים אותם היה
 מבזה, ישב בבתי קפה, מספר בדוחות, מתפרק ויזר מזכב-רוח. בעצם התנהלותו זו בולט
 הנשג הרכב באופו. הוא דע זכירות דהשתדל, דהתפרק, אולם דע דהיות שקט, כעע
 ומקשיב ביחסו צחבריו משפחתו ומפקדיו. מעיר על כך דדו צחק: " היתה דאברהם
 התנהלות שכה קשה דהסכירה- התנהלות מופלאה. אברהם זיס צלולי, עבר טרונות, דלך
 צקורס מליס ודא סימו, והלע צלבה. תקופה מסוימת היה בפלחה ואחרי כן עבר קורס
 טכחות ביסיס הקורס העבר צפליחת המפקדה ושימש טבח בלבה. צכיקה מוצס מספר
 עליו: "טבח בלבה היה משתדל למדא משאיות חברים ויזר קשר חברי הדוק עם כלים,
 אברהם אהב צצחוק הרכה עם החברה, תמג היה בולט וכאשר לא עבה עימעו תשע
 בזכות מדי" אכן אברהם היה בחור חברותי ביותר, אהב צצחוק ודהשתעשע. בולט היה
 במעשיו ובהתנהלותו וכך "שאר זכור דכלים. אברהם עמג דהשתחרר מהצבא וכלים
 משפחתו דדדו חילו דשחרחו כב' דהכיאו צחופה. אולם המציאות האכזרית טפה על
 פניהם. ביס הכיפורי היה יחד עם חבריו במוצב החרמון, עת הוקף המוצב בכוחות סוריים
 רבים. אחרי שעות הדחימה הרבות החליטו החברה שאין להם אפשרות להצליח אלא אם
 יברחו מהמוצב. אה נחיאלי מספר" בשעה 21:00 ביס שבת יצאו החברה מהמוצב
 וארכה היה עימעו. הדכעו צכיון הרכב ארק שקע בולע. כשהלעו צאזור הרכב העליון
 חצו את הכביש ודאחר שכלים עכבו אותו נפתחה עליו עג ממרחק קצר משאשה
 מארכיס ובמלח הראשון ערה ארכב. כן צ היה במותו. יה זכור הרכ.

סלעי המוות בגופן לבשו עשן שחור
תן לי בוח אפני
תן לי בוח
את הדרך הזאת לעבוד
תן לי בוח לשמוע יללת הפגזים
ונחמת המדרגמות
תן לי בוח לנשום את הדף ההתפוצצויות החמות
תן לי בוח לדאות מאחורי קפלי הקרקע
בין הבורות
מאדוי הסלעים
ולרוץ במעלה ההד
חשוף לאש המקלעים
להסתעד לאור היום, לתקוף באפלת הליל
לעבוד בזחילה מתחת לקוצי החיל
תן לי בוח לחדים דאשי מול האש
תן לי בוח לפסוע מעל מלכות ומוקש
תן לי בוח לקפוץ לתעלות,
אל הבונקרים המבוצרים
להתקדם למרות הדימונים
על אף אלפי הכדורים
תן לי בוח לדאות את הפצועים והמתים
ותן לי בוח להמשיך גם שאנחנו מעטים
ותן לי בוח לעבוד את הדרך הזאת אפני,
תן לי בוח אפני,
ולחבדים שלי.

יזכור

עם ישראל את בני
זכורתיו חיילי צבא ההגנה
לישראל הנאמנים והאמיצים
אשר חרפו נפשם במלחמות
ישראל

זכור ישראל ויתברך בזרעו
ויאבל על זיו העלומים וחמדת
הגבורה וקדושת הרצון ומסירות
הנפש אשר נספו
במערכות הכבודות:

זהו גיבורי הדרור והניצחון
חתומים בלב ישראל
לחור וחור.

